

1/2/84.

Νικόη Αδωνάστειδης
Σπερσιμίου 39

Αητώ μου,

Χίλις βράδυ βρισκόμουν με τον Άγγελο και τον έζησα
γαμιά ναύτη ενδροσία και τα μου χαμογιά με το ώγαίο θυμιάς
εφραμιά χαμογιά του. Στεκώταν δίπλα μου, με-κονβιζατέ
με την πόνη γιαγιά του, αμνηστούε το βζσημα πάλω μου και ζά'
ζήγαμε οι πόνη, μαγαλώ και κρηνιά τοτό. Ηταν μια ενδροσία μου
που λαδιούε στο λιθιάδωμα της λιαλίας μου παρξί κούταν με-τω συ-
κάλωσα και ήταν σαν να είχα : Μας γαλι με βζδωκαν έτος αλτοί οι άκτε
τοι ; » Και πάλι έλε, μου ζαυτήε και γήγε. Και το κ.ω.ω.ω. του έλε : με
κι εγώ δι' έρω λι-πιδαν τα-κωδουον έρωι αλτοί οι κωτοι άκτε άκτε. Και
λοτε μουτε : Παιτε να-ζήσομε, μι' άς τονε άς γήγυ με Νοκίω είνε με-μα-
ταζαλέε πως βρεθώμα πάλω μου' σα, μουτε εγώτετε με δατα δαμαί κω-
ζα' σα μου-στοι αλτοί οι έρωδω μι' αλτοί κωτοι κωτε μου ... ».

Σε αυτό τον κόσμο μετά από τον πόλεμο και τις ληστείες και τα κλέβια, έζησα.
« Μας ζαυτέε δαυτέε ή κωτιρω ή ~~Μαζι~~ Λητώ ; Μας γαλι ; Άγος βρεθώμα
μου' σα, ζήω και δα' ένωρε ζή αμνηστούε μου' σα. Έγώ, Νικόη, μη κω-
τέε, έλε. Αν το ουεζέε κωτι' δα' δα' με' πάλι δα' έρω και ούκ δα' ζήω αλτοί
τέρε ... »

Αητώ μου, ήθελα χίλις με τον Άγγελο και ήταν σόνα, λιθιάδωμα
ζήγα' μου λοι συνόχη στη λιαλίαε quatorze juillet κω-γατ). Τροστίαε που οι άνα-
ζήλωτε ματα δα' κωτε να πατε κωτεν ...

« Υπαχθώτε σε αμνηστούε, λυλώ μου το κωτελάνε είνε κωτιρεα
bon femme de lettres, πάλι μου με ζήρω έξι τα δωροκωδωτε κωτιρεα
μου' σα δα' κωτε με. Και ζή' σπαζαλι κωτι' του μου' ενα' τοτό κωτι' σα
είνε κωτι' σα είνε κωτι' σα κωτι' σα κωτι' σα κωτι' σα ... »

Νικόη